

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa M. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. oddala wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od

orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący M. C. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, wskazując że „(...) wniosek dowodowy został złożony, sąd I instancji nie rozpoznał wniosku w zakresie wskazanym przez powoda, zostało wpisane zastrzeżenie do protokołu, sąd II instancji zaaprobował rozstrzygnięcie sądu I instancji, a powód dopełnił innych aktów staranności mających na celu wyjaśnienie sprawy (...)”.

Przywołany wywód nie pozwalał na stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest wadliwy, a tym bardziej, że jest on nieprawidłowy w stopniu oczywistym i widocznym już na pierwszy rzut oka, co stanowi założenie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, niepubl.). Skarżący, reprezentowany przez kwalifikowanego pełnomocnika ustanowionego przez sąd, nie podjął nawet próby sformułowania koniecznego jurydycznego wyводу, który wykazywałby, że sytuacja taka ma miejsce w sprawie, w której wniesiono skargę kasacyjną.

Należało zatem odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypominając zarazem, że ciężar wykazania przyczyn kasacyjnych spoczywa każdorazowo na skarżącym, a Sąd Najwyższy - orzekając w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - bada jedynie wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego motywy (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), bez wnikania w ocenę zasadności podstaw kasacyjnych. Nie jest w szczególności rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwać przyczyn kasacyjnych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, jeżeli skarżący zaniechał ich przedstawienia we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, niepubl., i z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl.).

W związku z tym, ubocznie tylko należało dostrzec, że wywody skargi kasacyjnej zmierzały w istocie do podważenia oceny dowodów i ustaleń faktycznych dokonanych przez Sady meriti, co potwierdzał m.in. sformułowany w skardze na pierwszym miejscu niedopuszczalny zarzut naruszenia art. 233 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. (art. 398³ § 3 k.p.c.). Postępowanie kasacyjne nie stanowi natomiast kolejnej odsłony sporu o ocenę dowodów i treść ustaleń faktycznych, a Sąd Najwyższy - orzekając w postępowaniu kasacyjnym - jest związany podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 102, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Wniosek pełnomocnika procesowego o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym oddalono, mając na względzie, że sporządzenie skargi kasacyjnej, w której nie podjęto próby przywołania konkretnych jurydycznych argumentów na rzecz istnienia przytoczonej przyczyny kasacyjnej, nie może być traktowane jako udzielenie pomocy prawnej (por. *mutatis mutandis* postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2011 r., V CZ 66/11, niepubl., z dnia 16 listopada 2016 r., I CZ 74/16, niepubl., i z dnia 7 września 2018 r., III CZ 27/18, niepubl.). Złożony przez pełnomocnika wniosek nie zawierał ponadto koniecznego oświadczenia, że koszty te nie zostały zapłacone w całości lub w części (por. § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 68).